

Arrest

nr. 227 243 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 12 januari 2016, verklaart er zich op 20 januari 2016 een eerste maal vluchteling.

1.2. Bij 's Raads arrest nr. X van 15 juni 2018 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 2 juli 2018 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

1.4. Op 17 augustus 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Verzoeker tekende tegen deze beslissing geen beroep aan.

1.5. Op 11 januari 2019 verklaart verzoeker zich een derde maal vluchteling.

1.6. Op 25 juni 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een sjiïet van Qizilbash origine te zijn. Op 20 januari 2016 diende u een eerste verzoek tot internationale bescherming in. U verklaarde geboren te zijn op 20 september 1997 in het dorp Akhtar, gelegen in het district Baghlan-e-Jadid in de provincie Baghlan. Toen u zeven maanden oud was verhuisde u met uw familie naar de stad Teheran in Iran. U woonde er in de wijk Masoodia. U ging tot de 9de graad naar school in Iran. U en uw familie hadden in Iran een verblijfsvergunning. Aangezien de situatie in Iran voor Afghaanse vluchtelingen slechter werd, verhuisde u op 15-jarige leeftijd terug naar uw ouderlijke woning in Baghlan, samen met uw familie. De eerste twee jaar ging het er goed, maar dan vroegen de taliban uw vader om u en uw broer voor hen te laten werken. Uw vader nam dit niet serieus. Toen uw broer naar zijn werk ging, werd hij gedood. Uit angst om zelf ook te worden vervolgd kwam u in de periode die hierop volgde niet meer buiten, tot uw vader uiteindelijk besloot om u naar het buitenland te sturen. U verliet uw land van herkomst en op 12 januari 2016 kwam u aan in België.

Op 27 juli 2017 werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er noch geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden herkomst uit Baghlan-e-Jadid, noch aan uw etnie, noch aan uw verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 15 juni 2018 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS gevolgd.

Zonder België te verlaten diende u op 2 juli 2018 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek hield u vast aan uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst en verblijf in Baghlan-e-Jadid, alsook aan uw verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling. Er werd door het CGVS geoordeeld dat u in het kader van uw tweede verzoek geen nieuwe elementen had aangebracht die de kans aanzienlijk verhoogden dat u voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. Bijgevolg werd uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard op 17 augustus 2018. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 11 januari 2019 een derde beschermingsverzoek in bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde dat u met een originele taskara op naam van uw vader uw herkomst wilde aantonen. U herhaalde dat uw eerder ingeroepen vrees nog steeds actueel was en dat u vreesde gedood te worden waarbij u refereerde naar hetgeen uw broer zou zijn overkomen. Daarnaast gaf u aan dat een terugkeer naar uw land van herkomst voor u onmogelijk is omdat u tatoeages en een huidsieraad heeft en u zich niet kleedt volgens de Afghaanse normen. U haalt verder aan dat u niet naar de moskee wil gaan en niet wil deelnemen aan bepaalde rituelen zoals de ramadan.

In het kader van uw derde verzoek legde u een psychologisch rapport, enkele foto's van uzelf en een originele taskara op naam van uw vader voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Wat betreft het stuk dat u in het kader van uw huidig verzoek voorlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand, met name het attest van Exil, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u reeds een gelijkaardig attest voorlegde in het kader van uw beroepsprocedure. De Raad oordeelde toen onder andere dat uit dit attest niet blijkt dat u reeds tijdens de persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) van 4 mei 2017 en 30 juni 2017 te kampen had met de hierin vermelde klachten zoals geheugenproblemen. Dat Raad voegde toe dat uit het attest evenmin bleek dat u niet in staat was om een persoonlijk onderhoud bij het CGVS te volbrengen of in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Verder formuleerden noch u, noch de advocaat die u bijstond bij één persoonlijk onderhoud enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud. De Raad stelde tevens vast dat uit de notities van de persoonlijke onderhouden van het CGVS blijkt dat deze op normale wijze zijn geschied en dat er geen problemen kunnen worden afgeleid.

Ook uit het attest dat u in het kader van onderhavig verzoek heeft voorgelegd blijkt nergens dat u niet in staat zou zijn om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te voeren. U gaf bij de DVZ op 7 maart 2019 aan dat er geen redenen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw

deelname aan de procedure konden bemoeilijken. U gaf vervolgens bij het CGVS, na het krijgen van de algemene uitleg, aan dat alles voor u duidelijk was en dat u ook de tolk goed begreep (CGVS p. 2). U gaf vervolgens ook zelf uitdrukkelijk aan dat u in staat was om een persoonlijk onderhoud af te leggen en u werd er op gewezen dat u desgewenst een (extra) pauze kon aanvragen, een mogelijkheid waar u geen gebruik heeft van gemaakt (CGVS p. 4-5). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit Baghlan-e-Jadid, noch aan uw etnie, noch aan uw verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 15 juni 2018 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS gevolgd. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard wegens een gebrek aan nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergrootten. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U bracht in het kader van uw huidige verzoek tot internationale bescherming geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Zo moet worden opgemerkt dat u bij aanvang van het voorafgaandelijk onderzoek, dat plaatsvond op 11 april 2019 bij het CGVS, de kans heeft gekregen om uw eerdere verklaringen over uw verblijfplaatsen in uw land van herkomst bij te sturen of om klaarheid te scheppen ter zake. U bleef evenwel volharden en stelde dat de door u eerder verklaarde verblijfplaatsen correct waren en dat u de waarheid had verteld (CGVS p. 3). Echter moet in deze worden benadrukt dat uw verklaringen inzake uw verblijfplaatsen geenszins geloofwaardig werden geacht door het CGVS en dat de RvV de redenering en conclusie van het CGVS ter zake ook integraal heeft overgenomen. Noch in het tweede verzoek noch in het huidige verzoek werden elementen aangereikt die hier een ander licht op werpen. Het CGVS stelt dan ook vast dat u ten aanzien van de bevoegde asielinstanties blijft weigeren om een waarheidsgetrouw inzicht te geven inzake uw werkelijke verblijfplaatsen. Niet enkel is een dergelijke houding indicatief voor uw algemene geloofwaardigheid, u zorgt er zo voor dat het tevens onmogelijk is om uw nood aan bescherming ten gronde te beoordelen. Er kan hier dan ook andermaal gewezen worden op het gegeven dat voorgaande met zich meebrengt dat uw beweerde problemen in uw beweerde herkomstregio evenmin kunnen worden aangenomen. Uit het voorafgaand onderzoek kwamen dienaangaande trouwens indicaties naar boven die deze conclusie verder bevestigen en aldus versterken. Zo blijkt dat u bij uw vader, die als enige (twee keer) rechtstreeks contact had met de taliban, niet verder geïnformeerd heeft over wie die precieze belagers dan waren. U heeft er ook geen idee van of uw vader de belagers in kwestie kende omdat u hier niet naar gevraagd heeft. Uw uitleg hiervoor, dat u de mensen toch niet kende en dat u hierdoor ook niet geïnteresseerd was wie specifiek toenadering zocht, kan maar weinig overtuigen (CGVS p. 10-11). Het ging immers niet enkel over de personen die u viseerden, maar ook over de mensen die uw eigen broer zouden gedood hebben. Redelijkerwijs kan worden verwacht dat u zou proberen om zich terdege te informeren hierover. Bovenal komt het ook weinig overtuigend over dat de taliban na amper twee contacten met uw vader en zonder ooit contact op te nemen met u of uw broer of zonder op gelijk welke andere manier druk uit te oefenen, meteen de drastische stap zetten om uw broer te vermoorden. Even opvallend is het trouwens dat men nu recentelijk opnieuw zou geïnformeerd hebben naar u (CGVS p. 11). Binnen een context waarbij u reeds jarenlang vertrokken bent uit uw herkomstregio mag dit verbazen. Het meest frappant is evenwel het gegeven dat uw vader de twee bedreigingen van de taliban niet serieus zou hebben genomen. Dit is uiterst opmerkelijk. Wanneer u en uw gezin in een volatiele regio gekenmerkt door geweldplegingen door de taliban tot twee keer toe rechtstreeks benaderd worden door de taliban kan niet worden ingezien waarom dit niet als ernstig zou genomen worden. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt geeft u ook zelf aan dat u er geen idee van

heeft waarom uw vader de bedreigingen van de taliban niet ernstig nam (CGVS p. 12). Al met al moet dan ook worden geconcludeerd dat deze weinig overtuigende elementen verder uw geloofwaardigheid aantasten en zodoende in lijn liggen met de vaststelling dat er aan uw beweerde verblijf in Baghlan geen geloof kan worden gehecht.

Als nieuw element haalde u in het kader van onderhavig onderzoek aan dat u veranderd bent en dat u er hierdoor ook anders uitziet. U heeft uw levensstijl aangepast en wenst zich niet meer te conformeren met de waarden en normen die gangbaar zijn in Afghanistan. Concreet wenst u de mogelijkheid te hebben om uw kledingstijl zelf te kiezen en wijst u er op dat u tatoeages en een huidsieraad heeft. Wat betreft het feit dat u bij terugkeer naar uw herkomstland zich zou moeten conformeren, dient vooreerst te worden gesteld dat het feit dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst niet dezelfde vrijheden kan genieten als diegene die u gekend hebt tijdens uw verblijf in België, niet volstaat om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. De beperkingen zijn immers gebaseerd op de in de Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene, lokaal geldende regels. Er dient tevens op gewezen te worden dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Behalve uw loutere wens om over keuzevrijheid te beschikken haalt u immers geen andere redenen aan waarom u zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen conformeren aan de aldaar geldende normen en waarden (CGVS p. 7). De keuzevrijheid om al dan niet te conformeren kan an sich echter niet als fundamentele recht worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking een onmenselijke behandeling is. U toont zodoende evenmin aan dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou kunnen houden aan de wetten, regels en gebruiken in Afghanistan. Uit uw verklaringen blijkt immers geen diepgewortelde overtuiging of een onveranderlijk kenmerk waardoor het voor u fundamenteel onmogelijk zou zijn te conformeren met de heersende regels, wetten en gebruiken in Afghanistan. Hier kan bovendien andermaal worden gewezen op het feit dat u geen zicht geeft op uw werkelijke verblijfplaatsen in Afghanistan waardoor er ook op dit vlak geen rekening kan worden gehouden met de omstandigheden die in Baghlan al dan niet verzwarend zouden kunnen zijn. Zo publiceerde Lifos een rapport dat zich integraal focust op tatoeages in Afghanistan en waaruit ook blijkt dat er verschillen zijn in de perceptie ervan in rurale of stedelijke gebieden (<https://lifos.migrationsverket.se/dokument?documentSummaryId=40272>). Hoewel de beschikbare informatie eerder beperkt bleek, wijst Lifos er op dat, hoewel een tatoeage mogelijks niet als positief zal onthaald worden, ze geen weet hebben van mensen die werden geschaad of lastig gevallen omwille van een tatoeage. Ze wijzen er hierbij op dat in stedelijke gebieden door westerse invloeden tatoeages geen zeldzaam fenomeen meer zijn ook The Independent Advisory Group on Country Information geeft in haar rapport aan dat tatoeages alsmaar populairder worden onder Afgaanse jongeren. De conclusie die Lifos trekt is dan ook dat de loutere aanwezigheid van een tatoeage niet automatisch een risico inhoudt voor het desbetreffende individu, maar veeleer afhankelijk is van het concrete geval en de geldende context. Eventuele (gepercipieerde) verwestering komt ook aan bod in diverse rapporten van onder meer EASO en The Independent Advisory Group on Country Information (IAGCI). Bij die laatste wordt ook uitdrukkelijk het rapport van Asyls, waar uw advocaat naar refereert, in rekening gebracht en komt dit ook meermaals aan bod. Op basis van diverse geraadpleegde bronnen blijkt het rapport van IAGCI evenwel vrij eenduidig te wijzen op het gegeven dat (gepercipieerde) verwestering bij terugkeer an sich niet volstaat om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. In het EASO rapport onderdeel 'Afghans perceived as "Westernised"' wordt er vooreerst gewezen op het gegeven dat 'verwesterde Afghanen' op zich geen sociale groep vormen binnen de betekenis van de Conventie van Genève omdat zij geen onveranderlijke (of aangeboren) eigenschap delen die niet kan worden veranderd, omdat ze in het algemeen niet als verschillend worden ervaren en omdat ze geen duidelijke identiteit hebben in de Afgaanse samenleving. Bij een gebrek aan nexus met de Conventie moet bijgevolg worden onderzocht of een bepaalde persoon een reëel risico op ernstige schade loopt om zo te voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming te voldoen. Het IAGCI wijst er hierbij vooreerst op dat er slechts een zeer beperkt aantal terugkeerders werden geviseerd en/of aangevallen door niet-gouvernementele groeperingen omdat ze gezien werden als verwesterd. Het gaat hierbij in hoofdzaak ook om anekdotische verklaringen afgelegd door teruggekeerde Afghanen. Bovendien voegt het rapport daar meteen aan toe dat het in essentie onduidelijk bleek te zijn of de werkelijke motieven voor bepaalde problemen wel effectief met verwestering te maken hadden. Het IAGCI stelt dat er geen algemene aanwijzing is dat incidenten met geweld tegen terugkeerders het gevolg zijn van een schijnbaar 'verwesterd' voorkomen/gedrag. Er wordt daarentegen gewezen op rapporten die aangeven dat terugkeerders uit het Westen worden verwelkomd in hun families en samenleving (weliswaar vooral wanneer ze worden gezien als succesvol). Het rapport concludeert dat gezien er slechts een handvol gerapporteerde aanvallen zijn

binnen een context van een groot aantal (vele duizenden) terugkeerders, er een zeer laag risico is op een gewelddadige aanval of ontvoering. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het rapport meldt dat sommige Afghanen die terugkeren uit Westerse landen kunnen te maken krijgen met discriminatie en sociaal stigma. Dit lijkt hierbij echter te zijn veroorzaakt door het feit dat het verblijf in het buitenland wordt gezien als 'mislukt' en niet omdat de personen in kwestie 'verwesterd' zijn. Bovendien blijkt dat het zelfs in deze gevallen onwaarschijnlijk is dat er kan besloten worden tot het bestaan van een behandeling die omwille van zijn aard en/of herhaling kan gezien worden als vervolging of ernstige schade. Er zijn überhaupt weinig of geen aanwijzingen dat 'discriminatie en stigmatisering' naar bij terugkeerders wordt veroorzaakt doordat de persoon 'verwesterd' is geworden, in de meeste gevallen is dit te wijten aan schaamtegevoelens en het falen van het verblijf en de asielpcedure waardoor niet werd voldaan aan de verwachtingen van de familie en gemeenschap (IAGCI – EASO Afghanistan: onderdeel Afghans perceived as “Westernised”). Gelet op uw persoonlijke verklaringen en rekening houdend met de beschikbare informatie dient aldus te worden gesteld dat voorgaande motieven in u hoofde geen nieuw element inhoudt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhoogt. Dat u op basis van uw uiterlijk zou gebruikt worden als een bacha bazi is, ten slotte, een blote bewering die u nergens hard maakt. Een dergelijke, pure veronderstelling, kan niet zonder meer worden aangenomen.

Naast uw veranderde en verwesterde uiterlijk stelt u verder dat u niet meer naar de moskee wenst te gaan en dat u hiertoe ook niet wil gepusht worden. U heeft evenmin zin noch interesse om te participeren in bepaalde rituelen zoals de ramadan. Behalve dat u niet wenst naar moskee te gaan of aan ramadan mee te doen haalt u aan dat Islam gewelddadig zou zijn. De door u afgelegde verklaringen ter zake reiken niet verder dan dat en zijn dan ook eerder stereotiep en oppervlakkig. Uw verklaringen wijzen er hoogstens op dat u op heden een niet-praktiserend moslim bent. Nergens haalt u immers zelf aan dat u niet langer gelovig bent, waar uw advocaat gewag van maakt, laat staan dat dit atheïsme diepgeworteld zou zijn. Uit uw verklaringen blijkt ook dat u zichzelf nog steeds beschouwt als een sjiitische moslim en dat u de religie respecteert, maar dat u niet geïnteresseerd bent om deze geloofsstrekking effectief te gaan praktiseren (CGVS p. 5-7). Er zijn op basis van de door u afgelegde verklaringen dan ook geen redenen om aan te nemen dat u louter omwille van het feit dat u op heden in België mogelijks als niet-praktiserende moslim door het leven gaat, vervolging of ernstige schade zou riskeren in uw land van herkomst noch zijn er indicaties dat u om wat voor reden ook zou beschuldigd worden van godslastering. Zo dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er op basis van confessionele motieven in uw hoofde sprake is van elementen die de kans aanzienlijk vergroten dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uw advocaat verwees naar uw psychologische problemen. Vooreerst moet dienaangaande worden opgemerkt dat uw mentale gezondheidssituatie, net als de automutilatie die hier een uiting van was, in se geen nieuw element is. Het voorgelegde attest is immers nauwelijks verschillend van dit dat eerder al werd voorgelegd en waar de RvV reeds uitspraak over heeft gedaan. Bovendien moet in deze ook worden benadrukt dat u zelf noch bij de DVZ noch bij het CGVS gewag maakt van uw psychologische problemen als mogelijke oorzaak voor vervolging of reële schade bij een terugkeer. Dat uw psychologische problemen onder meer via automutilatie tot uiting kwamen en dat dit tot op heden zichtbaar is via littekens op de armen betekent bovendien niet dat u automatisch op deze basis zou worden vervolgd of dat u hierdoor een reëel risico op ernstige schade loopt. Dit wordt ook nergens in concreto aangetoond.

Gelet op voorgaande kan ook dit niet worden aanvaard als een nieuw element die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Wat betreft de mentale gezondheidsproblemen waarmee u kampt dient te worden opgemerkt dat dit element an sich geen verband houdt met de criteria vermeld in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingen wet. Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde reeds dat (ernstige) medische problemen niet onder de toepassing van de subsidiaire bescherming vallen. Voor de beoordeling van medische elementen dient u zich tot de geëigende procedure moet richten. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Dat u in het kader van uw huidig beschermingsverzoek een origineel taskara op naam van uw vader voorlegt wijzigt overigens niets aan voorgaande vaststellingen. Zo kan vooreerst worden verwezen naar de vorige beslissing die in uw hoofde werd genomen en waarbij er terecht werd op gewezen dat 'officiële' taskara's zowel in Afghanistan als daarbuiten eenvoudig te verkrijgen zijn op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers. De beslissing stelde verder dat veel valse Afghaanse documenten ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden zijn. Dergelijke documenten hebben aldus een zeer relatieve bewijswaarde. Bovendien moet hier in het bijzonder

gewezen worden op het feit dat een taskara louter een indicatie geeft van uw identiteit, maar geenszins een bewijs van (recente) herkomst vormt. Uit beschikbare informatie blijkt immers dat een taskara de oorspronkelijke herkomstplaats vermeldt, maar dat dit niet noodzakelijk de woonplaats of geboorteplaats hoeft te zijn. Een Noors themarapport inzake Afghaanse identiteitsdocumenten stelt op basis van een diplomatieke bron immers dat de op de taskara vermelde geboorteplaats niet noodzakelijkerwijs de plaats betreft waar de houder effectief wordt geboren, maar dat het ook kan gaan om de geboorteplaats van de voorouders (of de echtgenoot). Dit ondermijnt dan ook verder dit document als bewijs voor uw beweerde herkomst (Landinfo – Temanotat Afghanistan: Tazkera, pass og andre ID-dokumenter).

De foto's die middels het schrijven van uw advocaat werden voorgelegd beelden onder andere uw kledingsstijl, huidsieraden en tatoeages af. Deze foto's wijzigen evenwel niet de conclusies die ter zake eerder in deze beslissing werden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6/2 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4, 48/9, 57/6/2 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/4, 57/6/2 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het schrijven van zijn raadsman neergelegd bij het indienen van onderhavig, derde verzoek om internationale bescherming (stuk 2) en een attest van de Iraanse Kerk te Brussel d.d. 23 mei 2019 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Op 20 januari 2016 diende verzoeker zijn eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij voert aan dat hij, na terugkeer naar zijn regio van herkomst in het district Baghlan-e-Jadid van de provincie Baghlan na een jarenlang verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran, door de taliban wordt bedreigd, die zijn broer hebben gedood. Bij 's Raads arrest nr. 205 368 van 15 juni 2018 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde herkomst uit het district Baghlan-e-Jadid van de provincie Baghlan en bijgevolg evenmin aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Op 2 juli 2018 diende verzoeker zijn tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardde in zijn eerdere verklaringen. Op 17 augustus 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), omdat verzoeker geen elementen had aangebracht die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen de beslissing van 17 augustus 2018, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden. Op 11 januari 2019 diende verzoeker onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in zijn eerdere verklaringen, hij legt een originele taskara van zijn vader voor en hij voegt toe dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omwille van zijn uiterlijk (tatoeages en huidsieraad) en zijn verwesterd profiel en daar hij niet naar de moskee wil gaan en niet wil deelnemen aan bepaalde rituelen zoals de ramadan. In de bestreden beslissing neemt de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) omdat (i) noch uit het voorgelegde psychologisch attest (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), noch uit zijn verklaringen blijkt dat hij omwille van zijn psychologische problemen nood zou hebben aan bijzondere procedurele noden zodat wordt aangenomen dat zijn rechten gerespecteerd werden en dat hij aan zijn verplichtingen kan voldoen; (ii) gelet op de beslissingen inzake zijn eerste en zijn tweede verzoek om internationale bescherming, hij geen elementen bijbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, aangezien (a) hij slechts blijft volharden in beweringen die reeds eerder ongeloofwaardig werden bevonden, (b) hij zich bij zijn vader niet heeft geïnformeerd over wie zijn belagers precies waren, hetgeen getuigt van een gebrek aan interesse, temeer daar het niet aannemelijk is dat de taliban nog naar verzoeker zouden informeren terwijl hij reeds jarenlang uit zijn beweerde regio van herkomst is vertrokken, hetgeen des te meer klemt daar zijn vader de eerste bedreigingen door de taliban niet serieus zou hebben genomen, (c) hij niet aantoonde dat er ingeval van terugkeer naar Afghanistan in zijn hoofde sprake zou zijn van de aantasting van fundamentele rechten omdat hij zou worden beknot in de keuze van kledij en uiterlijke kenmerken, (d) hij evenmin aantoonde dat hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet (langer) zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende regels, normen en gebruiken, temeer daar uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat vervolging in Afghanistan omwille van een verwesterd profiel slechts in uitzonderlijke gevallen voorkomt, (e) zijn bewering dat hij op basis van zijn uiterlijk zou worden gebruikt als "*bachi baz*" slechts een blote bewering betreft, (f) zijn verklaringen dat hij niet meer naar de moskee wil gaan en dat hij niet meer wil participeren aan bepaalde rituelen zoals de ramadan slechts stereotiep en oppervlakkig zijn, temeer daar uit zijn verklaringen niet blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat hij louter omwille van het feit dat hij heden in België mogelijkerwijze als niet-praktiserend moslim door het leven gaat, nood zou hebben aan internationale bescherming, en (g) hij zich met betrekking tot zijn psychologische problemen *an sich* dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat (i) de bewijswaarde van de voorgelegde taskara van zijn vader (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) dient gerelativeerd gelet op de beschikbare informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier); (ii) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat het vermelden van een regio van herkomst op een taskara op zich niet kan dienen als bewijs van de verblijfplaats(en) van de betrokkene voorafgaand aan zijn komst naar Europa; en (iii) de foto's van verzoeker (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het

herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat noch uit het voorgelegde psychologisch attest (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), noch uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker omwille van zijn psychologische problemen bijzondere procedurele noden zou hebben, zodat wordt aangenomen dat zijn rechten gerespecteerd werden en dat hij aan zijn verplichtingen kan voldoen.

Reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd een psychologisch attest d.d. 25 april 2018 voorgelegd, waarover het gewijsde in 's Raads arrest nr. 205 368 van 15 juni 2018, bepaalt als volgt:

“Wat betreft het attest van Exil stelt de Raad vast dat hierin wordt te kennen gegeven dat verzoeker sinds 22 december 2017 psychologisch gevolgd wordt. Uit dit attest blijkt niet dat verzoeker reeds tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2017 en 30 juni 2017 reeds te kampen had met de hierin vermelde klachten zoals geheugenproblemen. Evenmin blijkt hieruit dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat zij in staat was de gehoren bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te volbrengen of in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Verder formuleerde noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond bij één gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze gehoren. Hoewel aan verzoeker bij de aanvang van beide gehoren werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen diende te melden, maakte hij noch bij de aanvang van de gehoren, noch gedurende hun verdere verloop enige melding van psychische problemen die hem zouden verhinderen om de gehoren verder te zetten of om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker en de advocaat die hem bijstond formuleerden evenmin enige opmerking in deze zin wanneer daartoe aan het einde van de gehoren de kans werd geboden. Uit de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt bovendien dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat daarenboven na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn psychische problemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. De Raad stelt vast dat de gedane vaststellingen niet gebaseerd blijken op een neuropsychologisch onderzoek maar louter op de verklaringen van verzoeker. Bijgevolg kan het neergelegde attest geen verklaring bieden voor de vastgestelde fundamentele onwetendheid van verzoeker.”

Het psychologisch attest van 4 maart 2019 dat verzoeker in het kader van onderhavig, derde verzoek om internationale bescherming voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stuk 2) ligt in dezelfde lijn als het hiervoor vermelde attest d.d. 25 april 2018. Uit dit nieuwe attest blijkt opnieuw dat verzoeker weliswaar psychologische problemen heeft die zich onder meer uitten in zelfmutilatie en zelfmoordgedachten, doch er blijkt nergens uit dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of tot het afleggen van coherente, geloofwaardige, gedetailleerde en doorleefde verklaringen. Dit klemt des te meer daar verzoeker zelf ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (administratief dossier, stuk 10, “Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ”). Bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 mei 2019 maakte verzoeker evenmin melding van psychologische problemen die hem zouden verhinderen om een onderhoud te ondergaan en/of verklaringen af te leggen, zelfs niet toen hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij zich in staat voelt om een onderhoud af te leggen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4); verzoeker maakte enkel melding van pijn aan zijn hart en een leven op straat. Ook op het einde van zijn persoonlijk onderhoud maakte verzoeker zelf geen enkele melding van

psychologische problemen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15), enkel zijn advocaat wierp deze problemen op. Aangezien verzoeker reeds sedert december 2017 in behandeling is bij zijn psycholoog en daar uit geen van de voorgelegde psychologische attesten blijkt dat verzoekers cognitieve capaciteiten zouden zijn aangetast door zijn mentale problemen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zelf deze problemen ter sprake brengt indien hij werkelijk meent dat deze problemen in zijn hoofde aanleiding kunnen geven tot het toekennen van bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat verzoekers raadsman op deze mentale problemen van verzoeker hamert in zijn begeleidend schrijven (verzoekschrift, stuk 2) en op het einde van het persoonlijk onderhoud, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het nagaan van de bijzondere procedurele noden conform artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet niet aan het einde van de procedure, zijnde na het persoonlijk onderhoud en pas in de bestreden beslissing, dient te gebeuren, wijst de Raad erop dat artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet geenszins een afzonderlijke beslissing vereist met betrekking tot de beoordeling van de eventuele bijzondere procedurele noden. Dat pas in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er *in casu* een gebrek is aan elementen waaruit bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker blijken, betekent bovendien niet dat de beoordeling van deze noden pas op het moment van het nemen van de bestreden beslissing wordt gemaakt en dat, indien zou worden vastgesteld dat er wél sprake zou zijn van dergelijke noden, deze procedurele noden pas na het nemen van de bestreden beslissing zouden worden toegekend. Artikel 48/9, § 4 bepaalt immers als volgt: *“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep.”*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Het is sowieso geen evidentie om de eigen psychologische problemen te objectiveren en onder woorden te brengen. Dat is het mogelijks nog veel minder voor een Afghaanse jongen van 22 jaar oud met een stoer voorkomen. En dat is het al helemaal niet voor iemand van wie door een professioneel wordt vastgesteld dat hij bijzonder moeilijk praat over zijn problemen en een groot wantrouwen aan de dag legt ten overstaan van vreemden.”*, dient herhaald dat verzoeker reeds sedert december 2017 in behandeling is bij zijn psycholoog, zodat wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zelf melding maakt van zijn psychologische problemen indien hij meent dat hieruit bijzondere procedurele noden voortvloeien. Evenmin kan verzoeker, die reeds 22 jaar oud is, als dermate jong worden beschouwd dat hij niet in staat zou kunnen worden geacht om zelf zijn psychologische problemen te vermelden in het kader van onderhavig, derde verzoek om internationale bescherming. Op welke wijze zijn beweerde stoere voorkomen hem zou verhinderen om zijn psychologische problemen te vermelden, kan niet worden ingezien. Aangezien verzoeker reeds een derde maal een verzoek om internationale bescherming indiende, kan bovendien redelijkerwijze worden verwacht dat hij het belang kent van het van bij de aanvang van zijn verzoek aangeven van dergelijke psychologische problemen. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Waar verzoeker nog meent dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud zou moeten zijn gehoord door een speciaal opgeleide *protection officer*, laat hij bovendien na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze de *protection officer* die hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 27 mei 2019 hoorde in het licht van verzoekers psychologische problemen niet of onvoldoende in staat zou zijn geweest om verzoeker op een correcte wijze te horen en te bejegenen en/of op welke wijze het gehoord worden door een niet-gespecialiseerde *protection officer* een invloed zou hebben gehad op zijn concrete verklaringen. Dergelijk verweer is dan ook allerminst ernstig. Het toekennen van bijzondere procedurele noden vormt immers geen op zichzelf staande formaliteit, maar dient gezien te worden in het licht van het respecteren van verzoekers rechten en van verzoekers mogelijkheden om aan zijn verplichtingen te voldoen. Uit het geheel van waar de Raad vermag acht op te slaan, blijkt dat *in casu* wel degelijk afdoende rekening werd gehouden met verzoekers psychologische problemen (zie ook *infra*).

2.3.4. Verder dient vastgesteld dat de Raad in zijn arrest nr. 205 368 van 15 juni 2018 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden herkomst uit het dorp Akhtar in het district Baghlan-e-Jadid van de provincie Baghlan, en bijgevolg evenmin aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die er zich zouden

hebben voorgedaan. In het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 17 augustus 2018 een beslissing niet ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) omdat verzoeker geen elementen had aangebracht die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen de beslissing van 17 augustus 2018, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

In het kader van onderhavig, derde verzoek om internationale bescherming treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing oordeelt dat verzoeker geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.4.1. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat (i) verzoeker slechts blijft volharden in beweringen die reeds eerder ongeloofwaardig werden bevonden, en (ii) verzoeker zich bij zijn vader niet heeft geïnformeerd over wie zijn belagers precies waren, hetgeen getuigt van een gebrek aan interesse, temeer daar het niet aannemelijk is dat de taliban nog naar verzoeker zouden informeren terwijl hij reeds jarenlang uit zijn beweerde regio van herkomst is vertrokken, hetgeen des te meer klemt daar zijn vader de eerste bedreigingen door de taliban niet serieus zou hebben genomen:

“U bracht in het kader van uw huidige verzoek tot internationale bescherming geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Zo moet worden opgemerkt dat u bij aanvang van het voorafgaandelijk onderzoek, dat plaatsvond op 11 april 2019 bij het CGVS, de kans heeft gekregen om uw eerdere verklaringen over uw verblijfplaatsen in uw land van herkomst bij te sturen of om klaarheid te scheppen ter zake. U bleef evenwel volharden en stelde dat de door u eerder verklaarde verblijfplaatsen correct waren en dat u de waarheid had verteld (CGVS p. 3). Echter moet in deze worden benadrukt dat uw verklaringen inzake uw verblijfplaatsen geenszins geloofwaardig werden geacht door het CGVS en dat de RvV de redenering en conclusie van het CGVS ter zake ook integraal heeft overgenomen. Noch in het tweede verzoek noch in het huidige verzoek werden elementen aangereikt die hier een ander licht op werpen. Het CGVS stelt dan ook vast dat u ten aanzien van de bevoegde asielinstanties blijft weigeren om een waarheidsgetrouw inzicht te geven inzake uw werkelijke verblijfplaatsen. Niet enkel is een dergelijke houding indicatief voor uw algemene geloofwaardigheid, u zorgt er zo voor dat het tevens onmogelijk is om uw nood aan bescherming ten gronde te beoordelen. Er kan hier dan ook andermaal gewezen worden op het gegeven dat voorgaande met zich meebrengt dat uw beweerde problemen in uw beweerde herkomstregio evenmin kunnen worden aangenomen. Uit het voorafgaand onderzoek kwamen dienaangaande trouwens indicaties naar boven die deze conclusie verder bevestigen en aldus versterken. Zo blijkt dat u bij uw vader, die als enige (twee keer) rechtstreeks contact had met de taliban, niet verder geïnformeerd heeft over wie die precieze belagers dan waren. U heeft er ook geen idee van of uw vader de belagers in kwestie kende omdat u hier niet naar gevraagd heeft. Uw uitleg hiervoor, dat u de mensen toch niet kende en dat u hierdoor ook niet geïnteresseerd was wie specifiek toenadering zocht, kan maar weinig overtuigen (CGVS p. 10-11). Het ging immers niet enkel over de personen die u viseerden, maar ook over de mensen die uw eigen broer zouden gedood hebben. Redelijkerwijs kan worden verwacht dat u zou proberen om zich terdege te informeren hierover. Bovenal komt het ook weinig overtuigend over dat de taliban na amper twee contacten met uw vader en zonder ooit contact op te nemen met u of uw broer of zonder op gelijk welke andere manier druk uit te oefenen, meteen de drastische stap zetten om uw broer te vermoorden. Even opvallend is het trouwens dat men nu recentelijk opnieuw zou geïnformeerd hebben naar u (CGVS p. 11). Binnen een context waarbij u reeds jarenlang vertrokken bent uit uw herkomstregio mag dit verbazen. Het meest frappant is evenwel het gegeven dat uw vader de twee bedreigingen van de taliban niet serieus zou hebben genomen. Dit is uiterst opmerkelijk. Wanneer u en uw gezin in een volatiele regio gekenmerkt door geweldplegingen door de taliban tot twee keer toe rechtstreeks benaderd worden door de taliban kan niet worden ingezien waarom dit niet als ernstig zou genomen worden. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt geeft u ook zelf aan dat u er geen idee van heeft waarom uw vader de bedreigingen van de taliban niet ernstig nam (CGVS p. 12). Al met al moet dan ook worden geconcludeerd dat deze weinig overtuigende elementen verder uw geloofwaardigheid aantasten en zodoende in lijn liggen met de vaststelling dat er aan uw beweerde verblijf in Baghlan geen geloof kan worden gehecht.”

De Raad merkt wel op dat, in tegenstelling met wat in de hiervoor geciteerde motivering wordt gesteld, de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming geenszins “de redenering en conclusie van het CGVS ter zake ook integraal heeft overgenomen”, doch dat de Raad in zijn arrest nr. 205 368 van 15 juni 2018 slechts de motieven met betrekking tot het ongeloofwaardig

karakter van verzoekers verklaringen over zijn herkomst uit het dorp Akhtar in het district Baghlan-e-Jadid van de provincie Baghlan en de hieruit voortvloeiende ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven bevestigde. Voor het overige dient vastgesteld dat verzoeker met betrekking tot de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer voert, zodat deze motieven – behoudens voorgaande opmerking – onverminderd overeind blijven.

2.3.4.2. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat (i) verzoeker niet aantoont dat er ingeval van terugkeer naar Afghanistan in zijn hoofde sprake zou zijn van de aantasting van fundamentele rechten omdat hij zou worden beknot in de keuze van kledij en uiterlijke kenmerken, (ii) verzoeker evenmin aantoont dat hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet (langer) zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende regels, normen en gebruiken, temeer daar uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat vervolging in Afghanistan omwille van een verwesterd profiel slechts in uitzonderlijke gevallen voorkomt, en (iii) verzoekers bewering dat hij op basis van zijn uiterlijk zou worden gebruikt als “*bachi bazi*” slechts een blote bewering betreft:

“Als nieuw element haalde u in het kader van onderhavig onderzoek aan dat u veranderd bent en dat u er hierdoor ook anders uitziet. U heeft uw levensstijl aangepast en wenst zich niet meer te conformeren met de waarden en normen die gangbaar zijn in Afghanistan. Concreet wenst u de mogelijkheid te hebben om uw kledingstijl zelf te kiezen en wijst u er op dat u tatoeages en een huidsieraad heeft. Wat betreft het feit dat u bij terugkeer naar uw herkomstland zich zou moeten conformeren, dient vooreerst te worden gesteld dat het feit dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst niet dezelfde vrijheden kan genieten als diegene die u gekend hebt tijdens uw verblijf in België, niet volstaat om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. De beperkingen zijn immers gebaseerd op de in de Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene, lokaal geldende regels. Er dient tevens op gewezen te worden dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Behalve uw loutere wens om over keuzevrijheid te beschikken haalt u immers geen andere redenen aan waarom u zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen conformeren aan de aldaar geldende normen en waarden (CGVS p. 7). De keuzevrijheid om al dan niet te conformeren kan an sich echter niet als fundamentele recht worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking een onmenselijke behandeling is. U toont zodoende evenmin aan dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou kunnen houden aan de wetten, regels en gebruiken in Afghanistan. Uit uw verklaringen blijkt immers geen diepgewortelde overtuiging of een onveranderlijk kenmerk waardoor het voor u fundamenteel onmogelijk zou zijn te conformeren met de heersende regels, wetten en gebruiken in Afghanistan. Hier kan bovendien andermaal worden gewezen op het feit dat u geen zicht geeft op uw werkelijke verblijfplaatsen in Afghanistan waardoor er ook op dit vlak geen rekening kan worden gehouden met de omstandigheden die in Baghlan al dan niet verzwarend zouden kunnen zijn. Zo publiceerde Lifos een rapport dat zich integraal focust op tatoeages in Afghanistan en waaruit ook blijkt dat er verschillen zijn in de perceptie ervan in rurale of stedelijke gebieden (<https://lifos.migrationsverket.se/dokument?documentSummaryId=40272>). Hoewel de beschikbare informatie eerder beperkt bleek, wijst Lifos er op dat, hoewel een tatoeage mogelijks niet als positief zal onthaald worden, ze geen weet hebben van mensen die werden geschaad of lastig gevallen omwille van een tatoeage. Ze wijzen er hierbij op dat in stedelijke gebieden door westerse invloeden tatoeages geen zeldzaam fenomeen meer zijn ook The Independent Advisory Group on Country Information geeft in haar rapport aan dat tatoeages alsmaar populairder worden onder Afghaanse jongeren. De conclusie die Lifos trekt is dan ook dat de loutere aanwezigheid van een tatoeage niet automatisch een risico inhoudt voor het desbetreffende individu, maar veeleer afhankelijk is van het concrete geval en de geldende context. Eventuele (gepercipieerde) verwestersing komt ook aan bod in diverse rapporten van onder meer EASO en The Independent Advisory Group on Country Information (IAGCI). Bij die laatste wordt ook uitdrukkelijk het rapport van Asyls, waar uw advocaat naar refereert, in rekening gebracht en komt dit ook meermaals aan bod. Op basis van diverse geraadpleegde bronnen blijkt het rapport van IAGCI evenwel vrij eenduidig te wijzen op het gegeven dat (gepercipieerde) verwestersing bij terugkeer an sich niet volstaat om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. In het EASO rapport onderdeel ‘Afghans perceived as “Westernised”’ wordt er vooreerst gewezen op het gegeven dat ‘verwesterde Afghanen’ op zich geen sociale groep vormen binnen de betekenis van de Conventie van Genève omdat zij geen onveranderlijke (of aangeboren) eigenschap delen die niet kan worden veranderd, omdat ze in het algemeen niet als verschillend worden ervaren en omdat ze geen duidelijke identiteit hebben in de Afghaanse samenleving. Bij een gebrek aan

nexus met de Conventie moet bijgevolg worden onderzocht of een bepaalde persoon een reëel risico op ernstige schade loopt om zo te voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming te voldoen. Het IAGCI wijst er hierbij vooreerst op dat er slechts een zeer beperkt aantal terugkeerders werden geviseerd en/of aangevallen door niet-gouvernementele groeperingen omdat ze gezien werden als verwesterd. Het gaat hierbij in hoofdzaak ook om anekdotische verklaringen afgelegd door teruggekeerde Afghanen. Bovendien voegt het rapport daar meteen aan toe dat het in essentie onduidelijk bleek te zijn of de werkelijke motieven voor bepaalde problemen wel effectief met verwestering te maken hadden. Het IAGCI stelt dat er geen algemene aanwijzing is dat incidenten met geweld tegen terugkeerders het gevolg zijn van een schijnbaar 'verwesterd' voorkomen/gedrag. Er wordt daarentegen gewezen op rapporten die aangeven dat terugkeerders uit het Westen worden verwelkomd in hun families en samenleving (weliswaar vooral wanneer ze worden gezien als succesvol). Het rapport concludeert dat gezien er slechts een handvol gerapporteerde aanvallen zijn binnen een context van een groot aantal (vele duizenden) terugkeerders, er een zeer laag risico is op een gewelddadige aanval of ontvoering. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het rapport meldt dat sommige Afghanen die terugkeren uit Westerse landen kunnen te maken krijgen met discriminatie en sociaal stigma. Dit lijkt hierbij echter te zijn veroorzaakt door het feit dat het verblijf in het buitenland wordt gezien als 'mislukt' en niet omdat de personen in kwestie 'verwesterd' zijn. Bovendien blijkt dat het zelfs in deze gevallen onwaarschijnlijk is dat er kan besloten worden tot het bestaan van een behandeling die omwille van zijn aard en/of herhaling kan gezien worden als vervolging of ernstige schade. Er zijn überhaupt weinig of geen aanwijzingen dat 'discriminatie en stigmatisering' naar bij terugkeerders wordt veroorzaakt doordat de persoon 'verwesterd' is geworden, in de meeste gevallen is dit te wijten aan schaamtegevoelens en het falen van het verblijf en de asielpcedure waardoor niet werd voldaan aan de verwachtingen van de familie en gemeenschap (IAGCI – EASO Afghanistan: onderdeel Afghans perceived as “Westernised”). Gelet op uw persoonlijke verklaringen en rekening houdend met de beschikbare informatie dient aldus te worden gesteld dat voorgaande motieven in u hoofde geen nieuw element inhoudt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhoogt. Dat u op basis van uw uiterlijk zou gebruikt worden als een bacha bazi is, ten slotte, een blote bewering die u nergens hard maakt. Een dergelijke, pure veronderstelling, kan niet zonder meer worden aangenomen.”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat in de richtlijnen van UNHCR met betrekking tot Afghaanse asielpzoekers (“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018) uitdrukkelijk wordt gesteld dat het verwesterd zijn in de Afghaanse context een risico op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan inhouden. De Raad stelt evenwel vast dat, waar in de voormelde richtlijnen van UNHCR inderdaad melding wordt gemaakt van een risicoprofiel in de zin van de Vluchtelingenconventie in hoofde van personen die als verwesterd worden gepercipieerd, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat 'verwesterde Afghanen' op zich geen sociale groep in de zin van de Vluchtelingenconventie vormen omdat zij geen onveranderlijke (of aangeboren) eigenschap delen die niet kan worden veranderd, omdat ze in het algemeen niet als verschillend worden ervaren en omdat ze geen duidelijke identiteit hebben in de Afghaanse samenleving. Dit sluit evenwel geenszins uit dat, – zoals UNHCR eveneens benadrukt – afhankelijk van de individuele omstandigheden van het geval (verzoekschrift, p. 22: “depending on the individual circumstances of the case”), een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming wel degelijk onder één van de andere categorieën van de Vluchtelingenconventie (“for reasons of their (imputed) political opinion or other relevant Convention grounds”) in aanmerking komt voor internationale bescherming. Evenmin doet dit afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat slechts een beperkt aantal van de vele terugkerende Afghanen te maken krijgt met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omdat ze als verwesterd worden beschouwd en dat teruggekeerde Afghanen die te maken krijgen met discriminatie en stigma veeleer problemen kennen omdat hun verblijf in het buitenland wordt gezien als 'mislukt' en niet omdat zij verwesterd zouden zijn. Gelet op het voorgaande, komt het dan ook aan verzoeker toe om aan de hand van individuele elementen *in concreto* aan te tonen dat hij persoonlijk wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging kent omwille van zijn beweerd verwestering.

Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke. Hij komt immers niet verder dan te wijzen op zijn uiterlijk voorkomen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dienaangaande als volgt:

“Ik ka niet terug ook omwille van het feit hoe ik er nu uit zie. Ik heb een tatoeage en ik heb een piercing in mijn oor. Ik kleed me ook anders dan de kledingswijze in Afghanistan.

[...]

Hier kleed en gedraag ik me hoe ik wil, maar dat kan ik niet in Afghanistan.” (administratief dossier, stuk 10, “verklaring volgend verzoek”, verklaringen 15 en 18).

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dienaangaande als volgt:

"In de verklaringen die bij DVZ werden genoteerd lees ik dat u problemen vreest omwille van hoe er nu uitziet? Wat bedoelt u daar precies mee?"

Dat klopt.

Wat bedoelt u daar dan mee? Leg mij dat eens uit.

Ja, ik heb tatoeage. En ook mijn kledingstijl. Dat wordt niet getolereerd in AFG en daarvoor krijgen ze zware straffen. In AFG is het strikt verboden om tatoeages te hebben. En ook mijn kledingstijl. Zoals ik hier kleren draag dat is daar verboden en niet mogelijk. [...]

Als ik goed begrijp vreest u problemen omwille van uw kledingstijl en uw tatoeages?

Mijn eigen problemen en ook diegene die er zijn bijgekomen.

Daarmee bedoelt u de problemen die u in het verleden al heeft aangehaald en daarnaast uw kledingstijl en tatoeages?

Ja. [...]

Waarom heeft u er voor gekozen om uw klederdracht te wijzigen op een manier die in AFG niet zou geaccepteerd worden?

Het is mijn eigen lichaam. Ik wil zelf de kleren aandoen die ik zelf wil. Ik wil niet gepusht worden om andere kleren aan te doen. Ik wil gewoon vrij zijn om te dragen wat ik wil. En ik heb ook tatoeage op mijn lichaam gemaakt. Mijn haarstijl en kledingstijl hier word ik daar niet mee geconfronteerd, maar in AFG is dat een groot probleem.

En waarom zou het voor u onmogelijk zijn om bij een eventuele terugkeer zich te conformeren aan de stijl die gangbaar is in AFG inzake kledij en levenswijze?

Ja omdat ik in Iran ben opgegroeid ik heb daar lang gewoond. Ik was altijd in westerse kleden. En niet in traditionele kleren van mijn land. En ik ben ook in stad opgegroeid. [...]

U zegt opgegroeid met westerse kledij, maar mijn vraag blijft wel waarom zou het voor u onmogelijk zijn om zich in AFG te conformeren aan de daar heersende waarden en normen?

Ik wil het niet. want ik wil niet gepusht worden. ik heb ook het recht om zelf te kiezen. Om te kiezen wat ik draag. Het is nu de maand ramadan en die mensen worden daar echt gepusht om mee te doen met vasten. En ook zelfde met kleren. Mensen worden gepusht om traditionele kleren aan te doen.

Als ik goed naar u luister dan draait het om een kwestie van keuzevrijheid?

Ja.

[...]

Lees in verklaring ook dat u gepiercet bent?

Ja.

Heeft u die piercing nog?

Ja. [verzoeker toont gaatje in oor]

U heeft hem niet meer in?

Ja, ik draag die normaal wel. Maar omdat ik naar hier moest komen heb ik het een beetje aangepast en heb ik hem uitgedaan." (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-7).

Hieruit blijkt dat verzoeker zich inzake zijn vrees voor vervolging steunde op de zichtbare elementen van zijn uiterlijk, met name zijn kledingstijl, zijn tatoeages en zijn piercing. De uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift dat deze uiterlijke kenmerken dienen te worden beschouwd als een veruitwendiging van zijn (verwesterde) overtuigingen en visies, blijkt niet uit verzoekers verklaringen en betreft dan ook slechts een blote *post factum*-bewering die duidelijk na confrontatie met de bestreden beslissing is tot stand gekomen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker immers dat zijn tatoeages enerzijds een teken van hoop zijn en anderzijds een uitdrukking van zijn liefde voor muziek vormen, waar geen van beide kunnen worden beschouwd als een uitdrukking van zijn beweerde verwesterde overtuigingen en visies.

In de bestreden beslissing wordt, mede gelet op het voorgaande, terecht gemotiveerd dat het niet beschikken over een even ruime keuzevrijheid met betrekking tot zijn uiterlijk (kleding, tatoeages, piercing) in geval van terugkeer naar Afghanistan in hoofde van verzoeker niet kan worden beschouwd als een dermate verregaande aantastingen van fundamentele rechten dat er sprake zou zijn van een nood aan internationale bescherming. Dit klemt des te meer daar uit de hiervoor geciteerde verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker zijn piercing had verwijderd om zich aan te passen aan de omstandigheden van zijn persoonlijk onderhoud. Hieruit blijkt genoegzaam dat de door verzoeker aangehaalde uiterlijke kenmerken niet als een dermate integraal onderdeel van zijn identiteit kunnen worden beschouwd dat hij niet in staat zou zijn om zich ingeval van terugkeer naar Afghanistan aan te passen aan de aldaar geldende waarden en normen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier)

dat er geen gevallen bekend zijn van personen die in Afghanistan worden vervolgd omwille van hun tatoeages en dat door westerse invloed tatoeages geen zeldzaam fenomeen meer zijn.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekers voorgehouden verwestering en/of zijn uiterlijke kenmerken (kledij, tatoeages, piercing) in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming zouden meebrengen.

2.3.4.3. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen dat hij niet meer naar de moskee wil gaan en dat hij niet meer wil participeren aan bepaalde rituelen zoals de ramadan slechts stereotiep en oppervlakkig zijn, temeer daar uit zijn verklaringen niet blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat hij louter omwille van het feit dat hij heden in België mogelijkerwijze als niet-praktiserend moslim door het leven gaat, nood zou hebben aan internationale bescherming:

“Naast uw veranderde en verwesterde uiterlijk stelt u verder dat u niet meer naar de moskee wenst te gaan en dat u hiertoe ook niet wil gepusht worden. U heeft evenmin zin noch interesse om te participeren in bepaalde rituelen zoals de ramadan. Behalve dat u niet wenst naar moskee te gaan of aan ramadan mee te doen haalt u aan dat Islam gewelddadig zou zijn. De door u afgelegde verklaringen ter zake reiken niet verder dan dat en zijn dan ook eerder stereotiep en oppervlakkig. Uw verklaringen wijzen er hoogstens op dat u op heden een niet-praktiserend moslim bent. Nergens haalt u immers zelf aan dat u niet langer gelovig bent, waar uw advocaat gewag van maakt, laat staan dat dit atheïsme diepgeworteld zou zijn. Uit uw verklaringen blijkt ook dat u zichzelf nog steeds beschouwt als een sjiitische moslim en dat u de religie respecteert, maar dat u niet geïnteresseerd bent om deze geloofsstrekking effectief te gaan praktiseren (CGVS p. 5-7). Er zijn op basis van de door u afgelegde verklaringen dan ook geen redenen om aan te nemen dat u louter omwille van het feit dat u op heden in België mogelijks als niet-praktiserende moslim door het leven gaat, vervolging of ernstige schade zou riskeren in uw land van herkomst noch zijn er indicaties dat u om wat voor reden ook zou beschuldigd worden van godslastering. Zo dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er op basis van confessionele motieven in uw hoofde sprake is van elementen die de kans aanzienlijk vergroten dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

“Verzoeker beschouwt zich al langere tijd niet meer als moslim. Sinds enkele maanden gaat hij naar de Iraanse kerk in Brussel waar diensten gehouden worden in het Perzisch (verzoeker spreekt vloeiend Perzisch aangezien hij jarenlang als Afghaanse vluchteling in Iran woonde).

Op 23.5.2019 kreeg verzoeker een attest van de plaatselijke priester, D.A.R. (stuk 3).

Verzoeker heeft dit element niet vermeld, noch neergelegd, omdat hij zich hier zeer voorzichtig over uitlaat. Hij gaf aan nog in een fase van prospectie te zitten, aangezien dit een redelijk recente ontwikkeling is in zijn leven en was bang dat tegenpartij zijn nieuwe religieuze identiteit als opportunistisch zou afdoen. Verzoeker geeft aan dat hij steeds regelmatig naar de Kerk gaat. Sinds enkele maanden gaat hij op zondag naar de mis, op zaterdag gaat hij mee helpen opkuisen in de kerk en op woensdag gaat hij om religieuze boeken te lezen.

Dit is uiteraard een uiterst belangrijk nieuw element die de kans op vervolging in Afghanistan veel groter maakt, zeker in combinatie met alle elementen die verzoeker kenmerken.”

Vervolgens citeert verzoeker uit de richtlijnen van UNHCR voor Afghaanse asielzoekers in verband met de situatie van christenen in Afghanistan en besluit hij als volgt:

“Verzoeker loopt als Afghaan die zich tot het christendom bekeert, een reëel risico op vervolging in Afghanistan. Hij dient daarom als vluchteling erkend te worden.”

De Raad stelt vast dat het voorgelegde attest van de priester van de Iraanse Kerk te Brussel dateert van 23 mei 2019 (verzoekschrift, stuk 3). In dit attest wordt vermeld dat verzoeker ongeveer zes maanden eerder voor het eerst naar de kerk kwam (dus rond eind december 2018) en dat hij sedert april 2019 op regelmatige basis meewerkt aan de cultus. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker noch bij het indienen van zijn derde verzoek om internationale bescherming op 11 januari 2019, noch tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 mei 2019 enige melding heeft gemaakt van zijn activiteiten bij deze Kerk en/of van zijn beweerde bekering tot het christendom. Integendeel, in de notities van het persoonlijk onderhoud valt met betrekking tot verzoekers geloofsovertuiging onder meer het volgende te lezen:

“Bij DVZ verklaarde u wel nog dat u een sjiitische moslim bent?

Ja, dat klopt ook.

[...]

U zegt ben shia moslim. Waarom zou het voor u dan een probleem zijn om naar de moskee te gaan?

Ik wil het niet.

En waarom niet?

Ik ben niet geïnteresseerd. En ik wil niet naar moskee gaan. En ik wil ook niet gepusht worden. In die moskee als je shia moslim bent is dat al een probleem. En zelf het is gewoon bij naam dat ik sjiit ben. Maar ik ben niet echt geïnteresseerd om dat te praktiseren. Ik heb daar geen interesse meer in. in islam heb ik gezien dat er veel gevechten zijn. Doden. Maar omdat mijn papa en mama zijn moslim en nog steeds het is niet zo dat ik de religie wil beledigen. Ik heb wel respect. Maar ik ben niet geïnteresseerd." (eigen onderlijning) (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 6).

Hieruit blijkt dat verzoeker zichzelf omschrijft als een, weliswaar niet-praktiserend, sjiitisch moslim, die wel respect heeft voor deze religie maar er verder niet in is geïnteresseerd. Indien verzoeker op dat moment werkelijk reeds actief was bij de Iraanse Kerk te Brussel, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hiervan melding zou maken. Temeer daar verzoeker reeds twee eerdere verzoeken om internationale bescherming indiende, zodat kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van het verloop van een asielpcedure en van het belang van dergelijke informatie voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Dat verzoeker pas voor het eerst melding maakt van zijn beweerde bekering tot het christendom in zijn verzoekschrift in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming, is dan ook laattijdig en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. Dat verzoeker "nog in een fase van prospectie" zat en bang was "dat de tegenpartij zijn nieuwe religieuze identiteit als opportunistisch zou afdoen", vormt geenszins een afdoende verschoning voor het laattijdig vermelden van dit element, dat hij in zijn verzoekschrift zelf omschrijft als "een uiterst belangrijk nieuw element die de kans op vervolging in Afghanistan veel groter maakt, zeker in combinatie met alle elementen die verzoeker kenmerken".

Bovendien, waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij is bekeerd tot het christendom, dient vastgesteld dat zulks geenszins blijkt uit het door hem voorgelegde attest van de priester. Dit klemt des te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift weliswaar stelt dat hij steeds regelmatig naar de Kerk gaat, dat hij sinds enkele maanden op zondag naar de mis gaat, dat hij op zaterdag mee gaat helpen opkuisen in de kerk en dat hij op woensdag religieuze boeken gaat lezen, doch hij laat na enige verdere informatie te verschaffen over de wijze waarop hij bij deze kerk terecht zou zijn gekomen, waarom hij precies voor de Iraanse Kerk koos, welke elementen van dit geloof hem interesseren waar hij verklaarde dat hij geen interesse (meer) had voor het sjiitische geloof, op welke wijze hij zich heeft bekeerd, et cetera. Gelet op het voormelde laattijdig vermelden van dit element is dergelijke beperkte uiteenzetting allerminst ernstig. Er dient immers op gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan worden verwacht dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Gezien het voorgaande, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom, minstens niet aan het oprecht karakter ervan. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker hierdoor problemen zou kennen ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

In zoverre verzoeker volhardt in zijn verklaringen met betrekking tot zijn wens om niet naar de moskee te gaan en als niet-praktiserend moslim door het leven te gaan, kan dienstig worden verwezen naar de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing dienaangaande. In zijn verzoekschrift voert verzoeker daaromtrent geen enkel concreet en inhoudelijk verweer, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft.

2.3.4.4. Wat betreft verzoekers psychologische problemen *an sich*, dient vastgesteld dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar algemene informatie van UNHCR (verzoekschrift, stuk 2) met betrekking tot een risicoprofiel in hoofde van personen met mentale stoornissen, waar uit deze informatie zelf blijkt dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval ("*depending on the individual circumstances of the case*"). Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat hij omwille van zijn psychologische problemen

nood heeft aan internationale bescherming; een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon kan hiertoe niet volstaan. Uit de voorgelegde psychologische attesten blijkt niet dat verzoekers psychologische problemen op zich aanleiding zouden geven tot een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde. Bovendien maakte verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding van zijn psychologische problemen als een onderdeel van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoeker laat dan ook na zijn beweerde nood aan internationale bescherming omwille van zijn psychologische problemen *an sich in concreto* aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker aanvoert dat zijn psychologische problemen een invloed hebben op zijn nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat hoger reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit het district Baghlan-e-Jadid in de provincie Baghlan, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoekers psychologische problemen doen op zich geen afbreuk aan het voorgaande.

Voor het overige dient verzoeker zich met betrekking tot eventuele medische problemen te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tevens terecht dat de door verzoeker voorgelegde originele taskara van zijn vader (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) evenmin een element vormt dat de kans op het verlenen van internationale bescherming aan verzoeker aanzienlijk zou vergroten:

“Dat u in het kader van uw huidig beschermingsverzoek een origineel taskara op naam van uw vader voorlegt wijzigt overigens niets aan voorgaande vaststellingen. Zo kan vooreerst worden verwezen naar de vorige beslissing die in uw hoofde werd genomen en waarbij er terecht werd op gewezen dat ‘officiële’ taskara’s zowel in Afghanistan als daarbuiten eenvoudig te verkrijgen zijn op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers. De beslissing stelde verder dat veel valse Afghaanse documenten ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden zijn. Dergelijke documenten hebben aldus een zeer relatieve bewijswaarde. Bovendien moet hier in het bijzonder gewezen worden op het feit dat een taskara louter een indicatie geeft van uw identiteit, maar geenszins een bewijs van (recente) herkomst vormt. Uit beschikbare informatie blijkt immers dat een taskara de oorspronkelijke herkomstplaats vermeldt, maar dat dit niet noodzakelijk de woonplaats of geboorteplaats hoeft te zijn. Een Noors themarapport inzake Afghaanse identiteitsdocumenten stelt op basis van een diplomatieke bron immers dat de op de taskara vermelde geboorteplaats niet noodzakelijkerwijs de plaats betreft waar de houder effectief wordt geboren, maar dat het ook kan gaan om de geboorteplaats van de voorouders (of de echtgenoot). Dit ondermijnt dan ook verder dit document als bewijs voor uw beweerde herkomst (Landinfo – Temanotat Afghanistan: Tazkera, pass og andre ID-dokumenter).”

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift aanvoert als volgt: *“Tegenpartij gebruikt desalniettemin in de bestreden beslissing een standaardmotivering om te oordelen dat zelfs originele Afghaanse documenten geen bewijswaarde hebben, zonder op deze bijzonderheid in te gaan.”*, verliest hij uit het oog dat in de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing niet enkel terecht wordt gewezen op de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie die bij deze documenten veelvuldig voorkomt, doch dat tevens terecht wordt gewezen op informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) waaruit blijkt dat de vermelding van een herkomstplaats in een taskara op zich niet volstaat om de werkelijke verblijfplaats van de betrokkene te bewijzen. Waar verzoeker stelt dat hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen vragen werden gesteld over de originele taskara van zijn vader, laat hij na *in concreto* uiteen te zetten welke vragen volgens hem zouden moeten zijn gesteld geweest, laat staan dat hij uiteenzet welke informatie hij dan nog zou hebben willen verschaffen.

Het begeleidend schrijven van verzoekers raadsman bij het indienen van zijn derde verzoek om internationale bescherming (verzoekschrift, stuk 2) doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en de erin vervatte opmerkingen werden meegenomen in de voorgaande beoordeling. De bij dit schrijven gevoede foto's tonen slechts verzoeker met zijn tatoeages, zijn piercing en zijn huidige kledingstijl en werpen als zodanig geen ander licht op de voorgaande vaststellingen. De taskara van zijn vader en de psychologische attesten alsook het attest van een priester van de Iraanse Kerk te Brussel (verzoekschrift, stukken 2 en 3) kwamen hoger reeds aan bod (zie *supra*).

2.3.5. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Aldus treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER